

BARIŞ BIÇAKÇI • Seyrek Yağmur

BARIŞ BIÇAKÇI 1966'da Adana'da doğdu. Hüseyin Kıyar ve Yavuz Sarıalioglu ile birlikte Ocak 1994 ve Ekim 1997'de iki şiir kitabı yayımladı. İletişim Yayınları'nca yayımlanan diğer kitapları şunlardır: *Herkes Herkesle Dostmuş Gibi* (2000), *Veciz Sözler* (2002), *Aramızdaki En Kısa Mesafe* (2003), *Bizim Büyük Çaresizliğimiz* (2004), *Baharda Yine Geliriz* (2006), *Bir Süre Yere Paralel Gittikten Sonra* (2008), *Sinek Isırıklarının Müellifi* (2011).

İletişim Yayınları 2254 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 374

ISBN-13: 978-975-05-1877-5

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora - Levent Cantek

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Onat Özlü

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BARIŞ BIÇAKÇI

Seyrek Yağmur

Günler Damlıyor

Bir pazar sabahı Rifat günlerin aynı kaba damlamadığını fark etti. “Günler damlıyor ama aynı kaba değil,” dedi. Gökyüzüne baktı: Boştu. Hiç bulut yoktu, aslında hiçbir şey yoktu. Çağımızın çıplak güneşi her şeyi yok etmişti, enginliği, bulutları ve kuşları... Maviyi bile yok etmişti, sonra da sırasıyla diğer renkleri, bazı sesleri, kelimeleri ve anlamları. İnsan bu yoklukta yeni bir şey söyleyemez, olsa olsa kendini tekrar ederdi.

“Günler damlıyor ama aynı kaba değil,” diye tekrarladı Rifat. “Yani her şey boşa mı gidiyor, boşuna mı yaşıyorum?” Müthiş bir huzursuzluk duydu. Huzursuz olduğuma göre, diye düşündü, bunda bir yanlışlık var, günler aynı kaba damlamalı. Böylece başkalarının türlü bedeller ödeyerek, tutarlılıklarını feda ederek, hafızalarını kaybederek zorbela eriştikleri hakikate Rifat huzursuzluğun tek adımıyla erişti.

Huzursuzluğun bale adımı.

Rifat, günleri işe yarar bir biçimde biriktirebilmek için bir hikâyeye ihtiyaç olduğuna karar verdi. “Benim bir hikâyem olmalı!” dedi, “Bir hikâyenin içinde olmalıyım ki, günler aynı kaba damlasın.”

Ama insan bir hikâyenin içinde olduğunu nasıl anlar? Anlayabilir mi? Anlamak için çabalarken olmayan bir sınır çizgisinin bir o tarafına bir bu tarafına geçmekten yorgun düşmez mi, çıldırmanın eşiğine gelmez mi? Yaşayıp gitmenin, avarelik etmenin merhametinden mahrum kalmaz mı? İnsanın bir hikâyenin içinde olup olmadığını anlamaya çalışması mitolojik bir lanet gibi göründü Rıfat'a. Onu sarıp sarmalayan, günlere anlamını veren bir hikâyenin işaretlerini bulmak umuduyla etrafına bakındı. Sisyphos'u, Daidalos'u, Penelope'yi filan gördü, birkaç da nymppha. Ortalıkta amaçsızca dolaşıyorlardı.

“Anlaşıldı!” dedi Rıfat, “İş başa düştü!” Kıyafetlerini değiştirdi. Emaye bir kap alıp seyrek bir yağmurun peşinden koşmaya başladı. Bir o tarafa bir bu tarafa koşuyor, elindeki kaba düşen damlaların sesi ruhunun derinliklerinde bir hoşnutluk hissi uyandırıyor. Birbirlerini tam bir uyum ile takip eden damlaların sesi. Yoran ama elbette huzur da veren sürekliliğin sesi.

Elinde emaye kap ile savrula savrula koşturan Rıfat'ı görenler birbirlerini dürtüp, “Şu iriyarı adamı tanıyor musun?” diyeceklerdi, “Kitapçı Rıfat. Hikâyesi çok hazin. Bütün ömrü seyrek bir yağmurun peşinde koşmak ile geçiyor.”

Kitapçı

Hiçbir şey eksik değil. Kapının açıldığını kendi dünyasına dalmış Rifat'a bildiren bir çingirak ve tabii kitapların üzerine tünemiş uyuyan bol tüylü bir kedi var. Bu ikisi olunca, üçüncüsü de kendiliğinden oluyor: Rifat'ın küçük kitapçısına çocukları için test kitabı ya da ders kitabı sormak için gelenler. Rifat onları geri çevirirken, dünyanın vasatlık üreten düzeneklerine karşı tek başına savaşan bir şövalye gibi hissediyor kendisini. "Sanço!" diye sesleniyor kedisine. Kedi oralı olmuyor, kedinin adı Hakkı.

Şehrin merkezindeki bu kitapçı, lokantalar, pastaneler, kafeler, bistrolar, meyhaneler, tekel bayileri, telefoncular, bilgisayarıcılar, giyim mağazaları, banka şubeleri, hediyelik eşya dükkânları ve hiçbir yere gitmeyen kanatlı at heykelleriyle çevrili. Kuru bir kalabalık. Kitabı ve kitapçıyı yok eden bir toz duman.

Rifat umutsuzluğa kapıldığında, bir hastane duvarına iliştiirdiği çizgi romanları satan ihtiyar kitapçıyı düşünüyor. Gidip küçük bir pet şişeye su dolduruyor, dükkânın önünü suluyor, o ihtiyar kitapçı gibi, toz kalkmasın diye.